

Ordning søger man at lokke og friste vedkommende til at vælge den militære Tjeneste, selv om det er hans Overbevisning, at han burde vælge den civile.

At det at stille Vilkaarene nogenlunde lige skulde være at lokke og friste, det forstaar jeg ikke, og om den højtærede Ministers Udtalelser om de sarte og ømme Samvittigheder skal jeg sige, at den Art Udtryk overfor Folk, der staar overfor at vælge, om de skal gaa den ene eller den anden Vej, fandt altsaa aabenbart den højtærede Minister særdeles passende, men det er under alle Omstændigheder efter min Mening — for at bruge et mildt Udtryk — ikke at dele Sol og Vind lige mellem dem, der foretrækker at gøre Militærtjeneste, og dem, der i Kraft af deres Samvittighed ønsker at faa denne afløst med civil Tjeneste.

Den højtærede Minister kom jo heller ikke med nogen Begrundelse, han sagde i al Almindelighed, at det var et urimeligt Forslag, og det var en urimelig Nedsættelse, men hvorfor det var en urimelig Nedsættelse, forstaar jeg ikke. Hvis Forholdet var det, at vi havde sat Civiltjenestens Længde-saa langt ned, at den kom under den militære Tjenestetids Længde, kunde man sige noget saadant; men naar Forholdet er det, at den vedbliver at være rigeligt saa lang som den militære Tjeneste, saa maa jeg sige, jeg forstaar ikke denne Betragtning.

Det eneste Lyspunkt i den højtærede Ministers Udtalelser var, at den højtærede Minister principielt er enig i det, vi foreslaar, idet han siger, at han selv er inde i Overvejelser over, hvor langt han vil kunne gaa ned. Under alle Omstændigheder vil han gaa ned — det er i alt Fald en Opmuntring. Men jeg synes, at det eneste rimelige vilde være at foretage Ændringen allerede paa det nuværende Tidspunkt ved at vedtage det af os stillede Forslag. Den overordentlig lange Tjenestetid har nu været gældende fra 1913 til 1927. Jeg synes, det er paa Tide nu at komme bort fra denne urimelige Ordning og gaa over til den af os foreslaaede.

I. A. Hansen: Efter at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nu har erklæret, at han følte sig i nogen Grad tilfredsstillet med den højtærede Ministers Svar, vil der ikke være nogen Anledning til at føre en lang Forhandling om det foreliggende Forslag. Efter den Oplysning, som den højtærede Forsvarsminister gav, hvoraf det fremgaar, at der i sidste Aar kun var tre Personer, der har benyttet sig af Adgangen til at aftjene deres Værnepligt ved civilt Arbejde, tror jeg, man kan sige,

at den nugældende Lov har virket fyldestgørende og efter sin Hensigt. Den blev jo vedtaget i 1917 som Følge af et Krav fra forskellige kirkelige Retningers Side, navnlig et stærkt Krav fra Adventisternes Side. Det viste sig af den Opgørelse, som blev forelagt i 1917, at der i Aarene fra 1895 til 1916 i alt havde været 18 Adventister, som havde vægret sig ved at aftjene deres militære Værnepligt, og foruden disse 18 Adventister viste Oversigten, at 1 Medlem af Brødremenigheden og 27, som havde opgivet deres Trossamfund som intet, havde nægtet af aftjene den militære Værnepligt.

Der var, som den højtærede Minister rigtigt gjorde opmærksom paa, en Aarrække, hvor Militærnægtelse var ved at komme paa Mode, den konsekvente Militærnægter opstod som Type, agiteret frem af en stærk Agitation, navnlig fra syndikalistisk Side, men ogsaa fra socialdemokratisk Side. Denne Type er nu forsvundet, og det sidste Aar har der altsaa kun været 3, der har benyttet sig af Adgangen til Civilværnepligten. Dette viser, at den bestaaende Lov har virket efter sin Hensigt, den har givet dem, som af virkelige Samvittighedsgrunde ud fra deres religiøse Overbevisning har vægret sig ved at tjene i Hæren eller Flaaden, en Adgang til at aftjene Værnepligten ved civilt Arbejde, og den har — hvad ogsaa var Lovens Hensigt — kølnet Interessen for rene politiske Demonstrationer overfor Værnepligten.

Man var i 1917 fra alle Sider enig om, at den civile Værnepligt skulde gøres længere end den militære, for at man ikke skulde friste nogen til at anføre Samvittighedsgrunde som Paaskud for at nægte at aftjene Værnepligten, og dette Synspunkt, at den civile Værnepligt skal være længere end den militære, maa vi fra vor Side fastholde. Nu gøres der rigtigt opmærksom paa, at siden den Tid er den militære Værnepligt betydeligt nedsat, og der kan derfor ogsaa, saaledes som den højtærede Forsvarsminister erklærede sig villig til, være Grund til at overveje en vis forholdsmæssig Nedsættelse af den civile Værnepligt. Men det kan aldrig blive en Nedsættelse til 7 Maaneder, som de ærede Forslagsstillere har foreslaaet; thi derved vilde man stille Aftjenerne af den civile Værnepligt gunstigere end dem, der aftjener den militære Værnepligt. 7 Maaneders Tjeneste er jo ingenlunde det højeste, der findes indenfor den militære Tjeneste; visse Afdelinger, Rytteriet o. s. v., har betydelig længere Tjenestetid end 7 Maaneder. Skal man altsaa gaa til en Overvejelse af Tjenestetiden for den civile Værnepligt,